

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Tuba Tragica, Seu Historiæ Horroris Plenæ Dominicis Per
Annum Concionatorio ritu aptatæ, Quibus ad oculum
ostenditur, quàm acribus pœnis flagitia proscindat
scelerum Ultor Deus**

Selhamer, Christoph

Norinbergæ, Anno Gratiaë M.DC.XCIX.

Concio XXVI. S. Maria Magdalena. Color optimus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52721](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52721)

CONCIO XXVI.
FESTVM S. MARIE MAGDA-
LENÆ.

Stans retrò secus pedes ejus Ec. Luc. 7.

Color optimus.

Veritur hodie inter Physiognomistas, quis hominis opti-
mus, quis pessimus sit color AA. Est autem ternos in
colores disceptatio, album, nigrum, & purpureum. Al-
bus faciei color pituitæ abundantiam, & humorum argu-
affluxum; quæ causa est, cur femina præ viris albedine

& viros albiores ipse Aristoteles dicat viros effeminatos; timoris res-
pe signum præbet color albus ex natura sua; cum enim pituitæ copia
hominem reddat frigidum, unâ quoque timidum facit ob defectum im-
rituum, qui ex se fortitudinem progenerant & animositatem. Virgilia

(1) Virg. in
Georg.

A.
Aliter de
coloribus
Physiologi
disputant,
aliter Theo-
logi &
Astræ.

de albis equis malè (1) pronuntiat: *Color est deterrimus illis.* Et verò
versim loquendo, Naturalista physici multâ experientiâ docti passim ha-
stenus observârunt, alba animalia ut plurimum pejora esse, nigris, neque

adeò generosa & robusta esse quàm nigra sint animalia. Ova certe
nigris à gallinis edita, tanquam melius excocta, plus semper suavitatis

exhibere creduntur testibus Bertis, & ad focum sudantibus Camillis. Co-
lor adeò pallidus & albus quoad naturam semper extitit illaudatus, timor

nota, & indolis femininæ characteristicæ; mysticè tamen & moralitè
si loquamur, alium sibi sensum vendicat color albus, prout max dice-
tur. Subniger color vel ex melancholia oritur, vel ex adusta bile, &

(2) Horat.
Serm. l. 1.

Sat. 4.

(3) Mart.
l. 12, ep. 54.

hem passim affricat gestanti, Poëta (2) teste:

Hic niger est, hunc tu Romane caveto.

& (3) Martialis:

*Crine ruber, niger ore, brevis pede, lumine læsus:
Rem magnam præstas, Zotte, si bonus es.*

Rufus color oritur à prædominantia bilis & cholera; hinc ruber or-
audax esse creditur & astutus, inconstans, proteus & versatilis. Color
flammeus

flammeus & impensè rubeus Aristoteli propensionem signat in maniam, quia caloris prædominium importat; est adeò solitariè sumptus color iste grandibus navis & periculis subiectus. Ita quidem de hac colorum triade naturales Physiologi loquuntur, at verò alia longè sententia mystico & morali sensu danda est. Ut sic omnes hi colores probi sunt & laude sua dignissimi. Album colorem ipsi spiritus Angelici ac pii Cœlites commendant; quoties enim se in assumpto corpore spectandos exhibent terricolis, se albis vestibus splendidos repræsentant. Ipsa Ecclesia in Sacrificiis Deo immolandis non nisi albis & candicantibus utitur vestimentis. Nos inter Candidus hodie passim sumitur pro puro, sincero, & minimè fucato homine. Sic Horat. (4) *Albi nostrorum ser-* monum *candide iudex.* Color rubeus tanquam gloriosus & victoriosus color ipso à Christo & vestibus ejus celebratur per (5) Isaiam & Apoc. (6) Joannem, quibus è locis Fridericus (7) Nausea suo in Ca- techismo deduxit, Christum in veste rubra & purpurea etiam cœlos Victorem conscendisse; hic certè color heroicis Martyribus competit, sicut candidus Virginibus. Nigricans in Script. non vitiis sed virtutibus adscribitur, & inter animi decora numeratur. Ita pridem de se Virgo Mater sensu accommodatitio notum illud (8) Cant. explicuit: *Nigra sum* sed *formosa.* Rationem si petas, tota in Solem Justitiæ conjicietur, quia decoloravit me Sol inumbrando scil. & humiliando; Dei nempe Filius præviò exemplò suò fuscum colorem Deiparæ indidit, ut fidenter asserat (9) Bernardus: *Nigredo est, sed forma simul & similitudo Dei.* *Non habuit Virgo Mater se purificandi ullam causam, sed nunquid Filio ejus opte erat circumcisio?* Vult dicere S. P. eadem ratio, quæ Christum compulit, ut admitteret circumcisionem, Matrem quoque induxit, ut omnium purissima se purificari pateretur, studio & amore unius humilitatis, non reformidans tritæ ac peccaminosæ mulieris formam, sicut nec Christus peccatoris umbram repudiavit. Hanc ut nigredinem Deiparæ adstrueret, toto eam Sermonè festò Purificationis illustravit. Non est proinde, quòd huic nigredini ulterius hæreamus. Ad priores redeo, & si de colorum præstantia mea quoque sententia exquiratur, dico, opte color candidus rubro sit commixtus. Quid rei, quid nominis mixtus iste color involvat, docebit Magdalena præsentis diei Patrona. Attendite. Unò eoque solidò argumentò assertum probo, optimum sc. Colorem esse candido-rubrum aut rubro-candidum. Color iste candi-ruber

E e

pro-

B.

Albus color est cœlicus color & ecclesiasticus.

(4) Horat. 1. Epist.

(5) Isa. 63.

(6) Apoc. 10.

(7) Frider.

Nausea in

Catech.

c. 36.

(8) Cant. 5.

C.

Rubeus

gloriæ fe-

rax.

(9) S. Bern.

Serm. 25.

in Cant.

D.

Niger in-

dex humi-

litate.

E.

Sensu reali

ac mystico

color opti-

mus est ru-

bro-candi-

cus, ex u-

troq; mix-

tus, quia

Divini æ-

mulus.

proximo gradu Deum attingit, ergo dici meretur omnium præstantissimus, quia divini æmulus color est. Rei hujus clarum extat specimen in Cant. (10) ubi Sponsa Sponsi elogia extollit, quia candidus simul et rubore mixtus est: *Dilectus meus candidus & rubicundus*. Nicephoro teste (11) candidubri coloris Christus extitit *speciosus formâ præ sui* (12) *hominum*. Nysseno auctore (13) candidus erat ob candidam carnem, rubicundus ob purpureum sanguinem undique purissimum in tali ex sensu: at verò moralem ac mysticum sensum captando, candidus idem Christus est ob innocentiae puritatem & omnigenam sanctitatis splendorem, rubicundus ob passionem, quâ proprio erat sanguine purpuratus, juxta illud: *Quis est iste, (14) qui venit de Edom tinctus vestitus in Bosra? iste formosus in stola sua &c.* Quare ergo rubrum est vestimentum tuum? Sic S. Hier. Esaiam explicat, qui etiam addit, candidum obici à virginitate, rubicundum à passione. Color ergo ex albo & ex rubro commixtus color est divinus, & illius æmulus, quem Deus-Homo præ se tulit, ergo omnium præstantissimus, quia proximè attingit divinum. Opt. AA. mens nobis est æmulari charismata nobis è celo exorbita, ante omnia suaserim, ut animis nostris & præcordiis veri nominis purpuram ac Deo dignam rubedinem conciliemus; hæc obtentâ, candidor sequetur, Superis amicus color. Scimus nil inquinatum candido recipi; vel modica labes cœlo excludit fordidam mentem. Undique candida sit anima cœlis destinata; hunc candorem solidè per ruborem & verecundiam assequemur. *A verecundia, vitæ melioris fundamina dant* vult Bernardus (15) hæc una eodem (16) Authore, *testis est innocentie continentie soror, gloria conscientie, fame custodia &c. malorum omnium expultrix, virtutum omnium propugnatrix*. Hæc retentâ, lucis æternæ candidor comparabitur; hæc perditâ quasi excusio frangit in omnem peccandi licentiam præceptus homo agetur. *Illum ego peritisse credo, ut perit pudor, maxima fuit* (17) Plauti, ita tamen vera, ut nulli unquam candori esse possit locus, ubi nullus est verecundia. Accidit proinde, ut in vicem propulsati candoris stygia fuligo succedat, terris atque cœli exosa.

Sicut autem Vitruvio teste & experientia doctrice pro soli proprietate, aliud & aliud nomen, alium & alium colorem jam vivum, jam heridum purpura sortitur; hinc tot in classes distingui videas purpuram, ut alia sit Tyria, alia sit Getulica, alia iterum Coa, alia Oebalia, &c. mutuo enormiter diversa; ita sanè juxta Spiritus Sancti effatum alia re-

G.
Hæc verecundia duplex est, bona, mala.

(10) Cant. 5.
(11) Nicephor. l. 1. c. ult.
(12) Ps. 44.
(13) Nyss. hom. 13.
(14) Isa. 63.
F.
Candorem cœlis cognatum per verecundiam assequimur.
(15) S. Bernard. l. de Ord. Vit.
(16) Idem Serm. 86. in Cant.
(17) Plaut. in Bacch.

que alia est Verecundia, neque omnis candorem conciliat cœlis cognatum colorem. Duplicem Sirach (18) designat: *Est confusio adducens peccatum, & est confusio adducens gloriam*, seu quod idem fuerit, est boni ominis, est mali ominis Verecundia. Est verecundia trahens post se peccatum & gehennam; & est verecundia causans gratiam & gloriam sempiternam. Non omnis pudor aut rubedo sibi sociat niveum candorem. Bona datur & mala. Scimus damnatos grandi rubore suffundi in æternum; imo hinc eis gravissimum supplicium exoriri docet (19) S. Basilii, nemo tamen est, qui damnatorum verecundiam laudi adscribat. Habent etiam homines perversi, ut probè monet Rich. (20) Victor. verecundiam aliquam, sed utinam bona esset & ordinata; *Bona enim si esset, perversi non essent; perfectè si erubescerent, non tam faciliè peccatum committerent.* Post aliquot periodos iterum pravos rubores exagitat his verbis: *Nos sæpè plùs erubescimus sordidam vestem gestare quàm sordidam mentem circumferre; multos alios pudet in voce aut calamo barbarismum fecisse contra regulas Prisciani, quàm protulisse mendacium aut obscenam spurcitiem commississe contra regulam Christi; hi faciunt à se longè salutem*, memoratus ait Rich. erubescendum est, quia peccavimus, at cavendum est ne immanis pudor nos à perfecti nominis pœnitentia impediatur. Scimus, quàm grave onus à Christo, cùm Sacramentum pœnitentiæ institueret, cunctis seriò pœnitentibus Christianis impositum fuerit, ut nempe Clavibus subjiçant Petrinis quævis letalia vel ore vel opere vel etiam corde tenus patrata. Etsi fœda sint & probrosa, ingentique rubore personam fundant, celari tamen haud possunt, quibus per tempus copia datur, præsentis Numinis Vicario malè acta exponendi. Aliud remedium ad expianda scelera quæcunque mortifera non datur, præter memoratum; quod utique non est dubium, quin aliqui supra modum verecundi, vellent grandibus fortunis vel atrocibus suppliciis aut ipsa etiam morte redimere, si possent; sed Christo ita visum est, ut modò nec ulla contritio esse possit idonea sine mediis hujus usurpatione, si quidem sit in promptu ad manum, nec ipsum Martyrium (secula bona fide) possit Martyri peccatori ad maculæ letalis absterionem prodesse sine gravis peccati licet abditi depositione Sacerdoti facta, quia quæcunque retinet, retenta sunt, seu quæcunque non remittit, manent irremissa. Sic inquam Christo visum est, homini peccata non remittere, nisi seipsum prodatur, & prodendo se cruciet & divexet. Pro candore lucis æternæ pœnitentibus tribuendo

Ee 2

hunc

hunc pudorem exhomologesi proprium Deus exigit. Penitentia pœnitio est hæc verecundia, quam qui repudiat, totam pœnitentiam conculcat. In re certa, quæ fidei est assertio, nullos Patres allégo; ubique præstant innumeri. Nobis lex sufficiat, indis pensabilis non ab homine data, sed à Christo sancita, vi cuius hanc in horam Deus injunxit gravium & abditorum scelerum candidam & sinceram confessionem, & his, qui hanc legem spreverint, æterna supplicia minatur. Hæc hæc confusio peccata peccatis addensat ac præcipitat in gehennam; quæ causa est, cur

(20) Greg. Nyss. in Pf. 6.

Greg. (20) Nyss. illa Davidis verba toties iteraret, *Domine ne in furore tuo arguas me, neque in ira tua corripas me!* Noluit vir providus expectare, donec ex illo furore occultorum scelerum quæstionem Deus influeret, sed præoccupari suavit omnem Judicis iram per spontaneam scelerum depositionem seipsum per pœnitentiam puniendo, & occultis

H. quævis scelera sacro in Tribunali divulgando. Nemo itaque grave de-
Mala parit cat publicare scelus, ut per hujus vitæ pudorem seculi futuri pudor & gehennam, perennis ignominia evitetur. Utinam ah utinam dubitare possemus an reproba hæc verecundia perfectæ confessionis eversiva, pariat gehennam; at verò hanc in rem Exempla præstant nimis multa, nimis lucuberrata, quæ omne dubium averruncant. Dantur pro dolor nimis quam multi, quibus pudor ille summè noxius exitium peperit & adhuc parit sempiternum. Id tertiâ Dom. Quadrages. præsentis Tubæ testamur reddit Catharina, secularis ancilla; id nuper Festò S. Thomæ, suo cum damno sempiterno palam fassus est Pelagius avitam religionem proditoris; his hodie Monialem affocio pari rubore æternantibus fociis adjuccatam.

Erat forte nobilis & in speciem pia quædam Matrona, quæ mariti vitâ functò, grandes inter fortunas libertatis plenariæ aucupio fruebatur, prout S. recitat Antoninus (21). Nil poterat exitiosius accidere, quam vitæ omnimoda libertas densis opibus coronata. Binis hisce illicitis suis tandem in casses præsentem Bertam Orcus devolvit. Vidit eam effron-

(21) S. Antonin. 1. p. tit. 9. c. 9. §. 3.

I. juvenis, & formâ captus, omnem movit lapidem, ut mutuis amicitibus divitem viduam irretiret. Iterum iterumque repulsam passus, iterum iterumque aleam tentavit, donec imbellem vinceret; ita quam omnes flecti ferream credebant, tandem sui ac Dei sui oblita pravus proci cupediis locum præbuit. Vix gravi se crimine obstrinxit, oculus inficans conscientia tumultuari cepit, & cum ab uno in alterum scelus laberetur, brevi factum est, ut ei omnis oratio, abstinentia & ele-

Probatur
memora-
bili exem-
plò.

Hist.

mosyna desiperet. Reclè à Patribus passim *abominatio desolationis*, luxuria nuncupatur. Rationem hujus pridem dedit Hussæus (22) Va- (22) Job. 31.
 tes: *Omnia gemina eradicat*, omnia virtutum germina libido exterminat. Sanctum pudorem abiecit cum peccaret, reprobum pudorem assumpsit, cum ad poenitentiam stimulante conscientia urgeretur. Adiit multoties sacrum Tribunal, etiam Angelorum Mensam, à se tamen nunquam potuit obtinere, ut peccatum toties commissum in aures Sacerdotis deponeret. Erubuit quidem ad patratum scelus, ita tamen, ut quod patrare in conspectu Dei non erubuit, confiteri erubesceret, confusione correpta, quæ peccatum pareret & gehennam. Hac in malitia perdurans eam in sententiam undique pravam se passa est devolvi, ut crederet, spurcam libidinem aliis poenitentia operibus elui posse & expiari; dedit adeò largas elemosynas, & jejuniis corpus exercuit, sed cui bono? ut tanquam Orci martyrem stygii alastores riderent; tandem, quod amplius, hac etiam cum spurcitie semper in confessione suppressa Cœnobio inserta est, ubi pariter pluribus annis inter præcordia tetrum virus circumtulit, ita quidem, ut ob accuratam legum observantiam hanc tanquam cœlò lapsam sorores omnes suspicerent, & sanctimonia famâ conspicuam tandem etiam in Abbatissam eligerent. Monuit tot annis refractariam ter clemens Deus, ut seriò animos purgaret, & posito hominum respectu reprobum pudorem triumpharet. Animam lucraturus, morbum letalem misit Abbatissæ, ut vel in ultimo mortis articulo respiceret, ac Deo suo ex integro reuniretur. A mediis deposita, Sacra quidem ultima ritu catholico pro forma pi-entissimè recepit sed unâ sacrilegè, peccatò illò impiè semper resorpto. Raro in agone ad cor revertunt per poenitentiam undique perfectam, qui pluribus ab annis ad ultimum ut sic vitæ diferunt correctionem. Qualis vita finis ita. Consuetudo toties practicata naturam induit, quam ægerrimè ponunt moribundi. Videbatur Antislita contra Orcum ritè præmunita, ad æternitatis iter optimè comparata, sed videbatur. Decepit omnes lacrimabunda pietas & dignitas morientis. Juxta ea, quæ oculis patebant humanis, poterant jure omnes lectulo affusa vota concipere: *Moriatur anima mea (23) morte justorum!* ah uti- (23) Numm 23.
 nam mihi quoque datum esset tam pia tam sancta morte defungi! sed alia ex Orbe altero judicium hausit soror illa, quæ paulo ante obitum rogabat, ut si Deo probaretur post mortem vitæ alterius statum consoriorum suæ describeret. Condixit & sua cum fornicatione per noxium pudorem

(24) Ka. 3.

dorem tumulo illata mortem oppetiit tanta cum sanctimonia, ut multa crederent, antequam tumulo committeretur, prodigiis a Deo interis coronandam. At vero dixerim hic loci, quod ibi locorum palma Sacer vates (24) intonuit: *Popule, qui te beatam dicunt, ipsi te decipiunt.* O Antistita! O Abbatisa! quotquot te beatam predicant, toto cœli aberrant! alia iudicia cœcutiens mundus, alia omniscius Iudex iudicat. Altera nocte cum Soror illa mortuæ familiaris nota precibus in choro vacaret sola, grandem audiit tumultum in vicinia excitari, unum spectrum vidit horridum tremulis ejulatibus aures & auram flagellans; hæsit primito ad informes questus attonita precatrix, inde animo resumpto cœlitus confortata, monstrum compellabat, quis esset, & quid chororum Deo sacrum irrueret, infestaret? cui mox umbra hunc in morem respondit: Sum ego claustrum huius Antistita heri non in Domino sed in dæmone defuncta, nunc æternis Erebi tenebris damnata. Horum quasi fulmine tacta Soror, cum triste nuntium ex præsentis spectro hauriret: hæcine Antistita sit nostra (ita secum timidè illa & subdubitante) sicine stygios intra focos nostra ardeat abbatisa, quæ vitam vixit tot annis rigidam, austeram, omnis Sanctimonie titulo illustrem? ita sine reposuit umbra, & una causam explicuit fulminatæ damnationis: cum adhuc in seculo viduam agerem lapsa sum in fornicationem cum athenone proco, inde noxius pudor animum corripuit, ut scelus in tumultum usque tacerem; à me enim tantum obtinere nunquam potui prædominante verecundia, ut scelus illud clavibus subijcerem. Sic vixi & perii æternum. Hæc sororibus nuntia & dic eis ut pro me nullas ultra preces effundant. Salus mea æternum conclamata est. Sic repetitos inter tumultus & enormes ululatus videri desinit, & totam viciniam faberrimo timore complevit.

Hem AA. quot malis animum obruat stygius pudor ille quem ægitamus! invehit confusionem æviternam; importat laciniationem perpetuam, Deique beatifica privat visione. Stolidus pudor, qui obstruendo labiorum ostiò non permittit exire peccatum, cum aliud ostium non sit saluti apertum. Quæ vesania! non pudeat inquinatum abluì pudeat & expiari! prudentius egit, qui dixit, *labia mea non prohibebo* (25) domine tu scisti. Nos charismata sectamur à penitente Magdalena affatim exhibita. Vides hanc mulierem dictum habere nituit, hæc fictè. Illa post habito omni respectu & convivantium cum

(25) Pf. 39.

K.

Malæ verecundie videtrix erat Magdalena.

se ultrò per hominum cuneos cœnaculo intrusit, ubi novit Hospitem Medicum convivari. Illa ex sancta quadam verecundia Christum adiit, non antè, cum se divinissimo aspectu indignam esse crederet, sed retrò, illa, ut verbò dicam omnia, *viva fide, flamma charitate*, prout loquitur Aug. (26) *accessit ad Dominum immunda, ut rediret munda; accessit & (26) S. August. hom. 23. inter 50.* *gra, ut rediret sana; accessit confessa, ut rediret professa*, viva fide ac fiducia in Deum hominem animata, à quo credidit peccata dimitti flamma charitate in Christum succensa, humili verecundia presenti Deo subiecta, toto corde, ad Deum & Dominum suum conversa, & ab omni flagitio averfa, totis præcordiis contrita, lacrimarum fontibus irrorata, & omnibus veræ poenitentia signis instructa; idè meruit audire: remittuntur ei peccata sua, quia se palam veluti summam peccatricem ad Domini pedes abiecit, quia toto ex corde scelus doluit, crinibus & lacrimis intensissimum dolorem professa, quia nihil pravitatis presente Deo turpi peplo cooperuit, palam testata, se dignam non esse, quæ oculos subeat divinos, turpitudinum cumulò vix non oppressa, quia cum Deo candidè agebat & sincerè, corde simul & ore, verbo simul & factò, Deo suo intimè reconciliari desiderans; hæc contra, pravi nominis Antistita plus homini detulit quàm Deo; plus confessarium, pariter peccatorem reveritã quàm divinissimam Majestatem; plus sui nominis ac famæ quàm gloriæ divinæ studiosa, fateri erubuit, quæ non erubuit patrare; hæc Abbatissã cum Deo subdolè agebat & sacrilegè, perfidè, hypocriticè; hæc stygio pudore præcepta æta jure meruit æterna confusione confundi, quæ tantillum obsequium Deo dare renuit, ut sponte sua nocens ac rea calcato pudore scelus confiteretur, timens modicam sui confusionem coram unico spiritali Patre sufferendam, ut in fatali judicio pro privata recipiat publicam & sempiternam coram mundo & Curia cœlesti univèrsa. Sponndit Deus spontaneæ scelerum detectioni plenam remissionem, integram sanctificationem, & auxilia actualia oppidò copiosa; sponndit ritè pudoratis poenitentibus, qui pravã verecundiã corde & ore proscripã, candidè flagitia profitentur, plenum nitorem, undè animæ prius deformissimæ splendidum decus recipiant, juxta illud Psaltis (27) oraculum: *Confessio & pulchritudo in conspectu ejus. In quæ verba bellè Aug. (28) non dixit Deus pulchritudo & confessio, sed confessio & pulchritudo. Tædus es? confitere, ut fias pulcher. Peccator es? confitere, ut fias justus. Amas pulchritudinem? prius elige confessionem ut sequatur pulchritudo.* His verbis S. Pater nostrum hæcte-

L.
Pœnitentium forma & patrona.

(27) Ps. 95.
(28) S. August. in l. c.

hactenus assertum firmat, roborat, quod diximus, optimum colorem esse candi-rubrum, ita tamen, ut rubor sacramentalis seu pudica & sincera confessio lucis æternæ candorem promoveat, quem candorem male pudorati pœnitentes reprimunt, extinguunt, & in vicem stygiam nigredinem contrahunt, quam videmus hodie illam male pudibundam Antifistitam contraxisse.

Claudo totum hunc sermonem nobili sententia ex melleo Patre huc (29) translata: *Neminem pudeat dicere, quod non puduit facere; quod si forte pudor est, uni peccatori peccata exponere, cogita, quid futurum in iudicii die, ubi omnibus exposita patebit conscientia tua.* Cur vultus hominum plûs revereris, quàm vultus angelorum? hæc confusio à Deo separata & procul omnes à cœlo profligat. Omnis spes veniæ ac misericordiæ vitæ in vera confessione subsistit. Simulata namque confessio non est confessio sed duplex confusio, adducens non gloriam sed pœnam, & interminabilem gehennam; excludit omnem Dei miserationem misericordiam simulatio. Humilis miseriæ compassionem sola provocat confessio; neque ulla tam gravis datur culpa, quam per puram confessionem notocius excipiat venia. Vitia ergo cordis tui & pravos cogitatus candidè manifesta, & pariter audies (30) *confessionem & decorem induisti*, qualem hodie induit pœnitens Magdalena pœnitentium Patrona luce mortalis gloriæ in cœlis irradiata, quam omnibus seriò pœnitentibus promptus est communicare ter clemens, ter misericors Deus.

Amen.

CON.

(29) S. Bernard. l. de interiore domo, c. 35.